

הרב גדיון פרל

חובת הרשותות למניעת חיק ראייה

ראשי פרקים

- א. גדר בין המגרשים
 - ב. היוק ראייה מנוסמת הבניה של המרפפות
 1. התאזרע לפוחת פח מול פטה
 2. מרפסת איננה חילוץ
 3. מחלוקת על היוק ראייה
 4. מטבח מקומות
 - ג. חובת הרשותות
 - ד. פסק הדין
- ❖ ❖ ❖

בפני ביה"ס האזרוי לדין מוניות בוושצ'ין, בחרב מחבר מאמר זה והרבעים אלהו בלומנצויג וטלמה לוי, נידונה תביעה למניעת חיק ראייה בין שכנים. מתוך דין עללה שבימינו, למורות (או לילך חוקי חתיכנו היבני), קיימות פרוצות רבות בחלה ז. החדר נובע אולי מרובי חאוכלי (ב"ח), ציפוי הדיר, מיעוט השטח, בניית לבונה בקומות וושאיפה לריכוז והשווות בסמוך לאורי הדיר. דוקא בדור שרומיות זוכיות הפרט בפין, נמצא לוקה צינעת הפרט.

המחזב היה בשמי שכנים חרים זה מול זה, והרווח בין החבטים הוא כ-13 מטר. מאז החלת שכנותם ויתרו על בניית גדר מושטפת מותך מגמה להרשות זה לה לחשות משטח שני החצרות. אלס לאחר שאחד מהם החליל לבנות תוספת לבתו, החליטו שכן חלק את החדר, ועתה הוא דורש את השתתפותו שכן בחקמת הגדר. תוספת הבניה של הראשן כוללת מרפסת מעלה קומות הקרקע, וכנגד זה טוען השכן שיש בכך חיק ראייה, שכן כלל מאמש ניתן והוא להשיק מראפטה זו אל תוך חדר השינה שלו.

הראשן טוען שמלכתחילה ויתרו השכנים על בניית גדר; ובאשר למרפסת - טענות היא שבניתה אושרה בחוק ע"י ועדות הבניין המקומיות.

א. גדר בין המגרשים

הדרישה לבנית גדר בין שתי חצרות מוניות בהלכה, כמפורט בשוו"ע חויים קעא, א: "ביקש אחד מבעלי תפקידים לחלק וליטול חלקו בצד... כופת את שאר השותפים וחולקו עימיו". במרקחה דין אין צורך אף בחלוקת, שכן מדובר בשתי חצרות שכל אחד מבנייהם יידע את חלקו, וכופה על בניית גדר ראייה.

אם הנזדים ייתרו לקבלן שבנתה את בתיהם על בניית גדר בינם, אלס אין ביזותו זה מושם מחלוקת או יותר קנייני על החיק ראייה. היתור נעשה כדי להשתמש בחדר במושטף, וכן הוא מותנה בכך שכל זמן שאין בו החיק ראייה אין צורך בגדר. הדבר נכון כל עוד יש הסכמה לשימוש משותף בשתי החצרות; אבל מעת אחד השכנים אינם חפץ עוד בשימוש משותף, מתחדשת מזיאות של החיק ראייה בין הצדדים. לפיכך,

והוא הדין במורה העוסק בחוראה ובחינוך ואינו שומר ואינו מקבל על עצמו לשמור, דלא חי שומר דברו.¹ ואם חי שומר חנים, א"כ אין חייב אלא בפשעה ולא בגנבה ואבידה.

2. שמירה עברו מפקיד דין

עד יש לדון אכן אם בכלל שicity שמירה עברו קפן. דעת המתחבר בשוו"ע חויים קעא, ושבב, היא יש חיק שביבות השומוים לקטן, וחרם"א פלי. ועיין בר"ן שבבאות נגב, בעמודי הר"ר, הובאו דבריו בש"ד חויים צו, ב, שאפילו בפשעה. ותשי"ד פליג, וס"ל דחיכא דידיון שפשע חייב. ומ"מ ששאן ידוע שפשע, פטור. ועיין בנחל-יצחק צו, ב, עוף, ב, שדן דרכ' אם לקטן לא מהני התחייבות לשומר, מ"מ בקטנה שיש לה יד אפשר דמנהני. אך חסיק שם, דרכ' קטנה אין בה דין שומרים.

3. פשעתה

מו"מ נראה לצאן לא חוי פשעתה, שהרי הנינה את החופצים בארון שלה המוחץ לה כמורה, ובארון זה ודאי מונחים חפצים בעלי ערך יותר מחמקותם (כגון ספרי לימוד). ועיין במסגרת הזה של בית"ס חוי ודי שומרה ראייה. ועיין ב"ם מב, א ושו"ע רצאי, ג' דחכל לפיקדונו. בנדון דין גם שמירה בארון שאינו ניתן לנעלם, הנמצא בשיטה ביה"ס, חוי דרך שמירה לסוג כזה של פיקדונו.

ה. אמןות התלמידים

לעין נאמנות התלמידים - נראה שאין לה נאמנות, זהה כל דין נאמנות הוא רק כישיש לטוען כח של טענה, אולי אולם קטן התמעט דין מטענה. ואף לסטודנטים שנשבעים לו שבבאות השומוים, היינו טועמא דין שבבאות השומוים צריכה טענה, עיין ברא"ש שבבאות פיו סי' כב, שוו"ע חויים צו, א, וסמי"ש סי' ד. רק לעניין שבבאות השומוים נחلكן, אבל טענתה ודאי אין לו קטן, וא"כ לא שיך כל דין אם יש לתלמידיה נאמנות.

ומ"מ, כל שאלה בנאמנות היא רק אם נקבע שלמוריה יש דין שומר. ע"פ האמור לעיל, אין כלל מקום לחייב את המורה מדין שומר, ועיין חומרה פטורה מכל חיקוי.

3. לא נראה לך בין בעבודת ההוראה והחינוך המופולות על המורה לבעו תובתו לשומר את חפיק התלמידים, ואין לדמות את הדר לנטהתו של משפט. מורה העומד לפני כיון מפקד באותה שעיה כל הטענה במקומות, וחובבו לאוונג אשוזני התלמידים חמיהין כוריות לדבורי. אם אחד הדריכים היא "יחרמות" חפצים המפריעים לריכושים של התלמידים (טפי שעין מחבר מאמר זה לימי, תרשרש פתקינו הוא להרוכים. את שרו מוביל המורה עברו מכלל כל תפקידו בגבוייס - ככל החזרה והשمرة על החפיק. והי זה כפועל שאמור לו בעל הבית "עשה עמי מלאת חווים", ולא כפועל ששכר למלאכה מסוימת (עי' בימ"י, א). - הערצת עורך (א.ד.)].

4. (נאמנותה של התלמידיה נידונית לא רק מכך הוותה נעל דין שהרוי בינוין וכן יוכן שעליה דין חיק ראייה, ולא תיא) אלא גם כעה וטל מיטיה לפני תטנה. וכך תנקוטם להפנות ליכולו שיטוב בון ממעית לבן מהרב תכמאר בתהומי ח' ייחרמות פקיסים מטלמידיינו (עי' בימ"י, 186-202). כבר ברא"ש ס"מ עורך, שאין לדון בהחזרה חפצים ונדרך מדין כללי בסמכותו של מורה להצעיש את תלמידי. עוד טענתי שם שהכללים היפיכים למערכת משפטית בין אדם לאדם אינס פוליס ותמייד במערכת היחסים שכן שינוי יעלה על הדעת לכפר בנאמנתו של תלמידי: האם על בסיס זה מותאנות התלמידיות באוטו ביחס שינויו במאמר זה! אחותה! - עארה עורך (א.ד.).

תגובה חמוץ: שיענה ע"ל בסיס זה מותאנות התלמידיות וכו"י אין מקומה דין תורנה, ולא מזאגנו כמותה בדיוני מפענות. ע"פ דיני חരאות גם משה רבנו ואחרון הכהן פטילים לעודות יהדי, על אף שימושו אמרת ותורתו אמרת.

כתב מהריביל (שווית חייא סי' פה), שהזיק ראייה הוא נתק גמור, ויש לראות בר את הנזק כמוחזק ועל החזק לתרחיך את עצמו.

2. מופסת אינה חולן

לדברי ד-רמה (ב"ב פ"ג סי' רט) היה מקום לומר שאפילו קשיימת הסכמתה לפגיעה פתיח מולפתה, ותנן שבית הדין יהיה מחייב למסות את הצדדים להימנע מכך, כיון שאילו היו פתחים של נני ישראל במדבר מכונים זה מול זה, לא הייתה שכינה שורה עליהם. אלא שאף הוא עצמו מגביל את הסכםם לפתח מולפתה, ולא לחלו מול תלונו; ועוד, "ידלו כל הורחה יתרה כפוף עליה כי דיא".

אבל במקרה המונוה לפניו מדובר על פריצת דלת למפרשת, והוא תעמוד אל מול חלונותיו של המשכן. דבר זה הוא עוד יותר מאשר פרת מולפתה, אלא אחזר. מול חלון, שנגבוי קיים החשש שכוב הרואה"ש נבי פ"א סי' ב, "ההזק ואלה דוחלו אין ודדר, דושי לאורה ולא להסתכל לחצר חברו, אסור לו למסתכל; אבל חצר שמשתמש בכיסאה ובכיסאה, אי אפשר שלא יסתכל בתשMISS חברו, ודמי להזק אדקטרוא ובית הכסא" (עמ"ו שווי"ח וחיים ריש סי' קנו, זבמן"ע סי' ב).

מאוותה סיבה אין מקום לטענה שכבר היה לו שם חולן, או שיש לשכנים אחרים חלונות מול בנתו, כיון שבתלון צרייך אדם לעשות פעולה מיוחדת כדי להבטל דרכו להחזר חברו, ואילו במפרשתם אדים ישבו, NOI אשר שלא יתבונן בחדרו תשונה של שכנו. מה עוד, שמדוברת תחיה קרויה לבית הנתבע יותר מוחלון המוקרי. כבר נפסק בשווי"ע (קנד ד) שאסור לשכנן להרחב פתח קטע, קל וחומר לhidון דין.

מופסת איננה דומה כלל לזו, שנגבוי נפסק בשווי"ח (קנד ה) שאס אחד החשכנים "רוצה להזק אויז לפני תלונות להשתמש בלויו - אין יכול למחות בז, שהרי מחולון הוואה בו ומה יעשה לו הזק". אכן, בז' חנוך על תלון שכבר קיים אין מושפעת חזק, כיון שניהם משמשים להסתכלות קבעה ותדירות. משא"כ מופסת, שבמחלוקת משמשת חצר שלפני הבית לשתייה ארכחה, לישיבה, למשחק וכו'. שהייה ארכחה זו בודאי שיש בה תוספת משמעותית להזק הרואיה.

3. מחלוקת על הזק הרואיה

כבר הבנו לайл את הדעה שאפילו היה מטבחן קניין בנת שכנן אחד מחל לחברו על חזק הרואיה, לא היה היה הדבר מועל. במקרה דע טעו השכן הרוצה בתוספת הבניה, שכן מחל על חזק ראייה, כיון שביחסם הריכשה נאמר שהשניים העתידיים בבניינים יוכרו על פי חוזה דעתו של המהנדס. כיון שאישורו של מומנד נינהה לתוספת הבניה, שוב לא יוכל שכנו לעורם עליון תנאים נוספים.

אולם ש לדוחות את ההסתמכות על סעיף זה כאילו ממנה נשמעת מחלוקת על חזק ראייה. הוצרך בהסתכמה מוחנדס לא באח לנורו משלוקים הילכתיים ומוסריים המוטלים על כל אחד מחשכנים, ואך לא על כל דורישה אחרת. תאי זה בא להוסרף ולא לגראוע - כך, למשל, לא ניתן על סמך תנאי זה לותר על החזק במרקח של 4 מטר בין מבנה לבין קצח המגרש, גם אם ישכים לכך תומנדס. אין בכך כל ויתור על החזק לקל את הסכמתה השכנים לשינויים במבנה, כנדרש על פ' החזק והירוש.

כמו שב"חצר חשותפין... יש לכל אחד מהס לזכור את חבוות לבנות כותל באמצעות כדי שלם יראו חבורו... ואפילו עםוז כ' שנים רבות בא מחייב כופחו לעשות מהחינה בכל עת שיריצה" (שו"ע חוו"מ קנו א), כך גם בנידון דין, והמקום והנסיבות של הגדר מוטלות על שניות.

אמנם השכן הראשון טועה שבחר הנזונה אין מושם חיקוק ראייה, כיון שהוא חצר אחרית שאינה גובלת בירושה הריבים, ולכן לדעתי, דין כ"רחבת" שמאורית הבתים, שאין בה חזק ראייה, כמשמעותו מרשיי ב"ב בא על המשמש וכו' וב' ד"ה אבל. אבל אין לקבל טענה זו, שכן ה"רחבת" שבגמרה אכן שימושה תדירה, והיא ממשת בערך לאויסון, וכן אין בה חזק ראייה. אבל החזר הנזונה לפניינו משמשת בתדריות לצרכים משפטיים, כחזרות שלפני בתבאים דאו, ומילא שיק בז חזק ראייה.

עוד: גם ללא חשש להזק ראייה יתפרק שקיים חיקוק להקים גדר בין המגרשים - עיין: סמ"ע טו"ז על שו"ע חוו"מ סי' קעא.

ב. הזק ראייה מושפעת הבניה של המפרשת

1. האיסור לפתח מולפתה
ברור שהתביעה שלא לבנות תוספת העלולה להזק בראייה מתייחס רק למפרשת, ולא להדרים שבתוכנתה החוספתה של השכן הרואין, שהרי גם מבתו במובן חיים יכול הוא להביט אל השכן, והרי כדי למנוע זאת כבר נקבע בפרק הקומות של שעמיה לבנות יחויזו את הגדר שבינויים. חביעין קיימת רק לגבי המפרשת שתיבינה מעל קומת הקרקע, כיון שהגדיר אינה מונעת את חנק.

להלן פסקה היא במשנה ב"ב ד' ס"א, שאין לפתח פתח מולפתה, ולא חולן מול חלו, אפילו בחצר השותפים. הגמaraلومודת על כך משבחים של ישראאל בפסוק "מה טובו אוחליך יעקב, משכנתו ירושאל" (במדבר כד, ח). תשיעור הנזכר להרחקה זו והוא יעד שלא ראותו שכגדי" (בשו"ע חוו"מ קנד ג, זבמן"ע סי' לב, ערך-חשלון סעיף 2).

שמא אמר, הרה כבר הוכיחו שקביהם אל לוור בזוח, ואם כן יש' לאל לחשון חזקה שרשאי הוא להזק בראייה במשכו. אין חזדר כך, שבר מטבח חומבין בסוף פ"ג ב"ב: "לא מקיינא חזקה לעולם. היכא שיש שם חזק ראייה", לדוגמא, אין חזקה לפחות שמשיק אדם לנגורו של חברו, בגין קוטרא ובטי הכסא: "לא אמרה חזקה בגיןון, אלא בכסי ממן דאמות המים וסיד וטלולים ומשרין עימם. אבל קוטרא ובטי הכסא, שהוא עצמו חזק ומצעער בהם אין להם חזקה... והוא חזין וכל שכן שבן החזק ראייה, זקקי אדם באדם הוא". לדעת הרמ"ג אין מוקט למחילה על חזק ראייה עד יותר מאשר באיסור על חזק גוף אחרים (למשל, ריחות) כיון שהזק ראייה כרוך באיסור, "כיון דԶקי איסור באזק חזקו" (לשם ריחות) וכיון שהזק ראייה כרוך באיסור, כיון דזקי איסור על חזק ראייה - אין הוא מועל, כיון שהוא חזקה. אין כוונת הילקן ואל נתחטא תדרי".

וכך פסק הרמ"ג (קנד ג), אין חזקה להזק ראייה, כיון שהזק זה גודל ובתי נסבל כקוטרא ובטי הכסא, אין לו חזקה. יש פוסקים, שאפילו נעשה כיון על מחלוקת חזק ראייה - אין הוא מועל, כיון שהוא איסור מוחלט שכן חזקה (סמ"ע ס'ק י). אולם בכך יש מחלוקת, שכן יש פוסקים שמחילה בקנין מועל. גם אם יש פוסקים הסבירים שמחילה חזקה בהזק ראייה כמשמעותה תלו, הרי מידון דין בא מחלוקת מידית ודעין לא נוצרה חזקה לראייה מהורסתן. גם אם היה ספק בדבר, הרי כבר

השניים מוחלים זה לזה, עדין רואיו להקפיד על "מה טובו ואלהיך יעקב".

דרישה אפוא החלה של הרשות המקומית, שתבוגא לאחר פסיקת הדין עיי' בית הדין הרבני, שהיא מאמצת לעצמה את פסק הדין ונותנת לה תוקף עיי' העדעת ארץ פה אחד כחלשה של הרשות המקומית. ובכלל, ראוי היה שרשויות מקומיות וועדות המקומיין שלחן שיימו לב יותר למשמעות היזק ראייה, שחרי – כפי שאמרנו לעיל – גם אם כל מקום היו מעדיפים דין על פי דיני תורה ובפני בית-דין רבני.

משרד המשפטים אין היה רשאית לדון אלא בbatis המשפט של המדינה, גם אם רוב תושבי

ד. פסק הדין

ג. שני הצדדים ישוטטו בבניין גדר בין שני המגרשים.
 ב. השכן שהושיר את המרפסת לbijou, אינו רשאי להשתמש בה, וגם לא לפתוח אליה פתח אפלו ויהי זה פתח ארוי - עד אשר יסלק למגרם את היוק הראיה באמצעות מהיצה בגובה 2 מטר שתמכו אפשרות ראייה ממרפסת אל ביתו של הנடב.

מגניט טלקום

השך הרוצה בתוספת הבנייה צווע, שכיוום מנגה הוא שלא לתקפיך על היוק ראייה. ולום ראשית, גם אם יש כמלה מרפפות טאלו שכבנו אל מול חלונות היר עז יוצאת מן כלל, ולא באו ללמד על מנת המקומות. גם לו היה מנהג כזה, אין הוא מנגה טוב הרואין שבנה. עיי תוסי ייב' ב, ד"ה בגויל, דיש מנגיגים שאין לטמאן עליהם. גם אם בתכניות לבניינים חדשים נמצאת תופעה זו, הרי שבמקרים אלו תקונה סבר וקיים, ולכן אין בכלל לבא בענות¹; אולם כשמודרך על תוספת בנייה, בודאי שלא סבר ולא קיבל, ויש התחשב בהלכה.

הרשוב'א כתוב בשוויheit חיב' סי' רשות : "אם נהגו שלא להקפיד על היוזק ראייה של בוגדים וחזרות - מנגה בטענות הוא, ואינו מנהג, שאין מהילת החקפודה אלא בממנעות ואדם רשאי ליתן את שלו או ליזוק בנכיסיו, אבל איןנו רשאי לפrox גדרן של ישראל לאלה נהגו בצענויות ". וכן פסק הרמ"א קנו'א : "וපאילו יש מנהג בעיר שלא לעשותות - אין גולני אחרון וכוכבו לשוטנו".

אמנם מהרייטץ' (ס' רגנ'), לאחר שהביא את דבריו הרשב"א באשר לחומרת האיסור שצעריך אדם להימנע מלהזק באהיה אפילו שכחרו אינו מוחה, כתוב, שגם יש מנג עיר - חולכין ארויות. ואולם בדבריו מבואר שאין הכוונה למנגה שלא מקפידים כלל על יוקראית, אלא באשר למידת המרחק. במקורותינו לא נקבע במדויק, וכשנדרש והורייטץ'刂 נזכיר רקין היה לטמוך על המנגה, כיון "שה לא בא לידיינו תביעת הזיק ראייה ברוחם פסום הרבה".

אם נבָל מנהת-צבי כתוב שbagel מנתג המקומות ובגלאן החובה להתקין תריסים בכל גינות לא יכול ביום לטענו להיזק ראייה. אך דבריו תמהווים, שכן ע"פ שבאזורים צפופים לא שכיחה טענת היזק ראייה ממש שחל קונים אדעתא דהכי וסבירו קיבלו, מכל מקום מודיעו מותר לעשות כן לתחילת, לתוךן כך בינויים מוגרים ולבער על איסטור היזק ראייה, שיש אומרים שהוא דאויריתא ממש!! וכי מנתג של קבב על דעתם ישראל ולא סכמתום ולא על פי עצם ייחשב למונח הדזהת הלכה? מהו עוד, שבבנדיונו אין לומר שהשנק המוחה קונה את ביתו על דעת שששכנו יוסר' מפרט ויזיק. וחותם הותקנת תריסים אינה פורטת את בעית היזק ראייה, שחרי Adams קונה ביתם חלונית לענת שיוכל להוות מהאור והאוויר, ולא על מנת להגן את התריסים כל יגנית שברא משמש בחרב.

וודע: גם אילו הייתה מחלוקת בדבר, הרוי זה שפק, וכאמור לעיל במקרה זה חניזה המוחזק, ועל המזיך להרחק את עצמו.

ג. חובת הרשות

במקרה הנדו בו האחת השכנן לאחר שכבר אישרה תוספת הבנייה על ידי הרשות המקומית ומהנדס הרשות. לעומת זאת, הדיוון במקרה של פגיעה חוףך אם כך את הרשות המחוקנית לאציג בזביעה. אולם דרישת המשומות טעונה שעל פי הוראות המושלה

בתוםו, שכן יובדק זו, של שיכוגנים שלמים שבתס לא רקfibן על החזק וראייה, חיה היא שיוציאת את מותג חמידינה שלא להקפיד על חוק ראייה. – הורת ער"ז (א.ד.)

מגמות תרבות: הרוי קיונים מן התקבלים דורות וכוננות בשיכוגנים אין להם שם משם השפעה על התוכנו בזיכר לחיות ראייה, בלבד בחייבת "זכוח ראה וקדם". האם תכננו ובגיה כזו יכולת לקבוע מונוג' מדיניה! משא"כ חרדיות אשכנזית והרבה גוויות ותפקידו של חלקם

סימן התקג"ג

הנזרות קבירות בדיני גזקי שנבים

בזה ר' לא זדרה ר' שאן ליעשות הרלו' יפתחה בגבר של
הברור (זה"ט קמ"ד פג)

הנזר בכווים טווין פלח בגבר פלח ולוון בגבר לוון
לפי גראוי וליאט מולי הכתרה זאת.
ובן ככווים בגזני גראל בקיס של כמה קיטום
תחולן נזמלת מהקמת ליש בטנוור גראל
בצגר ולח"כ בן בו דין גדרה גדרה נזנתה
שכן כו' מהזיך ר' לח' שעין זיה לוסור ווילא
לאו גראן הדרים, ר' זיה לוסור מול טמן.

אם יש בעבב את הבירור געשן

א"צ רשות בגבר פלח ר' זיימ' קדר טבויים כי
באם יש גדרה נזבב את זיימ' קדרן גדרה
יכו' נזבב ר' יטמן.

תשובה לפי זה בספק אם גבר בזחון מעתם סיון
עט"י רוג' להלחות בזחון וכלהן גדרה
כגינה, משל"כ גדרה וכטויין בדרכ' ר' קדר
לכינס ווילא ובפטחה הוה סגור כל הום נ' נקרלה
פלה בגבר פלח פטויין בזחון מעתם סיון
ק"כ ספי' ר' דלפיו טן' זליאו שדי' נזחלה
ווניגטן גלייתם) זיכளין לבגן גפאי הראהוין ולל' נקרלה
ללו' נבדר טלא', ומור גראלה דטקר הקטריל בו' מיל
חד' משבבו הווקל משלא"כ של' כחדרים ייזון גדרין
הסמי' ח'ר דומט' ווקה ובקען.

שנאר ג'רא טגי' דינא דטבורה בזקי' אשנים
ס"ה.

מבוואר ג'רוא'ם טוון קיד ספי' זיימ' דעל' הדיע

* * *

ס"י התקג"ג

בענין אם תפס הפירוח שארץ מזיאין מידו הגבוק'ם אם הוא מבה ספר או שבעו הדין גוזן

ולס תפאו העבי בו' קאמלו.

עיי' סמ"ע טיק' ר' ז' נכלו' בטק"מ דין
לס מכה ספר לו' סוך בו' הדרין נטמיין למס קדר
ולמי' נזאי ונטאי פטם למס יגולן נזאי מידה, דלים
כה' מכה ספר יגולן נזאי מידה, ר' ז' נדר
סנק'ל מפקין מיר בסאי ממה'ג, ר' ז' נדר
בוז' קרב בה' קאלו' כדר' לרעה'ג וו' ו' דל' נדר
כא' קא' גט השיא'ה ומו'ל'ין מיה, מסל'ק'ם
כדי' כה' קר' דטבעם קאנ'ה ו' מי' סדרם וטפ' א'ב'

* * *

תקנון זהבנה ורשות מקרקעין

וכסיד חלוקה ראויה להעדרתו וכן לרשותו עכידת היבוי
ואיש. מהו חיזוש הוא והסבירו אין חילוקה
מדינה, רק דוד להקל כפי היישור רצק, וכן לא ייש
להפדר עניין, ובזה תהייש שיטת זיברכי יוסף",
אבל לעשה ציב' רצק משך ותק' והוא על
משלו ולא על השבחן אחרים, אבל עכ' פ' לפני דברינו
יש סך גם לשיטת שבעה"ב נתן שיטתה בחלוקת
בישראל ורצק.

ודעתה טטה לפעשה, שאם עידין לא החקשנו בעלי
החוובות, ורק כל אחד יזרוש ובדלותו ממשטט,
ונכל לומר לו שהוא שפטו לו להקדם לתחת לנו והוה
כתיחסה שמעויל, אבל כשباءים יירז'ותובען אין לו
להעדיין אחר אפללו עניין, כי"ש אם דריש בעל חוב רב
או בית דין יעיקל אסור לו ללווה לתחת מאו וככשין.

אדעתה ומונגה מעהובב, ולא אמרין דמנהני תקנת
הפטנות לאלו מי שייעבור מטלטי כה'ג' וצ'ב.

ואני מסופק שלכאורה דין השיט פוטקים הינו
כשכולם בעלי חבות, אבל בקביל טורה ולא
שלים, בית קודם, או שמא אין אלאין במר מגן
לחלק לפי אחוזים סמכין נט' לה שניות שיין.

ולאמ' ננים בבריתו ג'יל, בנין דרבוי הירכוי יוסוף"
(אי' רפ"ד) שאם יש לו כמה בעלי חוות
שכללים חזין, יכול להרדרך ולמת לנין שורות פ'יש
היטב. ותמה הדרבר והפלא הלא הלה היא שורקן
ולמה נחר לו לתת לעני קודם על השבחן ארמי. ולפי
הריבוט שבמן הזה רע כח השיעבוד והוואל ועיקוד
שעבוד הנבע, מעיקר הרין אין רני קידמה, ועל כן
ראשי להוג במדת הווחמים ולרחם על העני יותר,

דין נזקין ושותפות

כנגד חלון חבריו, ואם נהא אסור להסתכל מדן מזקין
ושל מנע אפסות השטבות.

והנה ברוב בנייניהם הינם גם בארכן ישראל לא
מקפידים על היקום ראייה, וצווישם חלון מול
חלון רך דודשים שיחיה מחיק בין זוגותים כמנה
מרומי, וכי נאהה צין שמקובל היום להתקין
וילנות בחלון (או רורייס), הדואיל גביך הhookן ראייה
הוא שמנועו מלעשות תשמיישים צבושים, אשר ע"י
הכא ריכל לסגור או את התריסים, להכי חשבי
זההיק איטי מצור כ"כ, ומ' שמתבכבל במכון באמת
אסורי, בכל גינוי אין דעת אדם בזונה שביבט ע"ל
מעשי ביבו. אבל בירוחק ביבאים כהן"ל לבירהם
מספי', רק שטוד מעהכאים שאין אלל' גנעות,
מי"מ גם לדין מאחר שאית פרדען וכבר הנה יש
להסתפק בכך. עיין ראי"ש רפ"ק דב'ב' שהיק ראייה
בחצ' דחפה לקטיטה ובית וככס שאין בזוקה, אבל
באמת בזמננו אין קופטרה ובית הכסה ויכולים
לסייע המרחק ראייה כ"כ, אבל בראיה רשותם זו
מל' זו יכול לבקש מכם להניח שם ולין כド' שלא
יודה דרכו בשלוא היכי פרדען מר.

מייה' כל זה כשבור בנה, נגן שבסעטו גור שם
עכו"ם או יהוד שלא הקפיא ובנה, ועכשו
היק אפללו בתוצר, וכי'ש ביבת, שאסור לבנות חלון

סימן תנג

שאלת: מטбел מחלון שלו לתוכ' בית
חבירו

השכן שמול בינו טען עליו שהוא צמוד ומטбел
דרך חלון ביתו, ושכנו אומר שלא מזוני
בכלל להסתכל בבית חבריו, והרין מפורש ברכ"א
וחו"ט סי' ק"ד (סעיף ג') שיש לזרור להסתכל בבית
חבריו עד שהוא נטפס בגב בראיה ההוא, וופרש
ב'יבאר הדוטר' כוונתו דאך שאין כוונת הרואה לראות
אדור לגדרנו גדר בית חבריו להסתכל דן שם, מפני
שהו נחשד בעיני חברו שעומר שם כדי לראות,
והירינו שאפללו ורק חזרין אותו לראות צירק למנוע.

והנה בורו שהיק ראייה יש בז' דין מזקין, וגם
אסור עbor בהה, אלא שעתונת המזק היא
שלע הניק להזעיג השמיישו שלא יראו חבריו
כשנושעה עליהם, וכמכואר גמורא רפ"ק דב'ב' זג'ין
היק ראי' הוא שמתנש מעשית תשמשן צנען,
ובאופן שאינו נמנע כגון כוון שנפל שהרגל לעשת
בחצר תשמשן צנען לטוש' נפוץ לבנות כהן,
ואיל' ביבת דגבילות הכל לעשת ט' תשמשן צנען
לכ"ע שמייה היק, ואנן קי"ל ההיק ראייה שמייה
היק אפללו בתוצר, וכי'ש ביבת, שאסור לבנות חלון

דוחנהגות תקכט

גננה מפקיר הרין מכוואר ברומ"א קע"א (עמ"ה)
 ודכשיש בו כדי חלוקה רכשיש הפסד והוש
 כלול לעכב, ובאן דרבון וויאנו שהופסד בה שבעג'ע
 זו הוא מעט אדר של האותה סחמת החלוקה.
 גם המכךוניות שוטען שליא ייכולים להגעה לאחר
 החלוקה גם קורם החלוקה לא הגענו, ושושן השאלת
 אצלאנו כיון שבוחנה המכירה והום שאל נעה לפני
 הרוחני שעניים בchein משופטים שגעש בסמלה, אף
 שאנו לא מכירים כוותם ליקעת אל דין תורתה הדם
 בלבד קובאים לנו, מ"מ בדבר שבממון מתואר קיים
 יהודים וישראלים שהתהיכיב כפי שירוץ, והכא התהיכיב לנו
 בוכוכיות כל צד מנגן המריה, ואך שפירוש
 העבראות ושופטים איזו קובע כלל, מ"מ אם מפושט
 ההוכר בשטר מועל, וכן מפושט בסכ"ע סי' ס"ק
 י"ד וע' שנהיהם, ובכלבו שהדרין על רק רון תיקיימ
 בכ"ה, וכן שנלפי דין תורה אין לו שום טענה
 לעכב החלוקה סחמת הפסד מועט, מ"מ CAN
 שהסכימו הראש להנוג בעבור כפי מה שבודר במנגה
 האומנות, ומיעירא איזערא רהכי נחות, אי אפשר
 לתהיינן עכשין אחרנת.

מיוזו אם יש באה שמעכב מדרת מהנה סודם, נורא
שכונה אנו לא מסתכלים כלל במנוגם רוק קופין
על סדרת סודום, עין היבט ברום"א שסיג (סעיף ז')
ובפתחי השוכה שם, אבל אכן אף שההוויק מועט
נראה שיש שם הייך יותר משחזריריתך דרישיתא בערך
ככ': ודי בכרק שאין בוה מדרת סודום, ושפיר יכול בעל
ההונתו לעכבר כפי השטור שבדרכו שבממן תגוא קיים.

מיוזו שב גנברו לן דום לפ' ותיק בתים משופטים
אין הרכבר ברדו כי' וחוליו בהבנת והכרות
השפיטים שנאו לא טומכן עליהם, עaic תלוי בנו
בשורדי דינין, ולכן עשיינו פשרה, שלא ימנע מהשכנים
לבריות וברידתו שלא יגדז עין.

זהו יוסר גודל בדיני מוניות, דאך באופן שקובע
לנהוג כפי מהנוג חוקי המודרגה שכן קיבלו, מ"ס
אין אומדן שקיבלו עלייתו פסקים ודיני רידוח
שפוטקים כפי דעתם והבנתם, ריצה לא קיבלו, וכוה
הדין לדין חורה, ונימא ומשפטיהם כל ייעוטם, וגם אם
הריניים פוטקים כפי חוקיהם שנגנו וקיבלו חיביכין
כהאי לפיה הבנה רידין, ואפלו כשותים לפי חוקי
המודינה כפי שקבעו, הניתן רין לה שיפוטם שם שיק
הרבב נזקנו בדין לא השופטים בערכאות.

תשנות

וארחות באין מעכבר, ואין אנו כבוי עיריות של פטיפים
אליאל כל המדינה בעידן אחת דם, והכוח מנייע מסחר
ולוחשי עיר אחורות תלויה בבני העיר בכללותם, וכיוון
שהוננו הרים שלא להקפיד וו ריך המסר חיהים אי'
אפשר לעכבר, אבל באופן שפרנסתו חפצע והוא
כהשגנו גובל דנימ' כפי העניין.
וילע"ד נראה שם היהודי שיש לו כבשו נחנות הוא
שומר שבת והנתנה החדרה היא של גווים
או מחללי שבת, אף טאטו ל��וט אצל גוי כישש
יהודי, ואפיקול סמלים יוויתו, כמו"כ רשי' בשם הספני
גבוי וכי קנו ממכר מנת עמידן, לודמ"א בחשוכה
אפיקול עד שחותן, צעיין החשובות וההגנות חלק א'
סמן חית' ברדי' משיג' גובל], מ"מ הינו דקה כאופן
שהיהודי רוצה מהיר סביר, אבל אם המחראי איטו סביר
אינו חייב ל��וט אצלו, שהחויב להקדים הורי היינו
זרקה כמשמעותו אידי יש להתחשב בו לא
כשVELOול בהם. מיהו אם היהודי יני' ריכל עוזרו לו
בקך לרפנסתו אין לך דרך גדרלה מeo, שהבורגני
בדרכו בכור והוא קונה אצלו ועוור לו שלא יתמושט,
ואפיקול יחשוב ההפטש שמוסקן בעד הזקוק עצודה
אין לך דרך גדרלה מכך ולכך ל��וט אצלו על זוקה
כו' ואמר מון בטהר ייכפה אך. (וגראה פשות שאמ'
קונה אצל נוצר לעוזר לו וזה זקקה גדרלה כמ"ש,
יכול גם לנכון מכס' מעשר ההפטש והמורון שמשאל
ל'ר' ר' יונה ערך)

עיקר דברי הומר "א" בחשוכה שלם אפייל עד שחוות יחויר כדי לקnow מיהו א' צ'ב, ובכ"פ במק"א**הבאנו** מרביינו החוזר' א' וצ'ל, שצ'לה לлеч לכת' מפרקחה רוחק כדי לקnow מיהו א' כסדר, שזו בכל'ת' במאמר בשםgebung לא חטא אלא מעמידן.

שימן תנה

שאלת: חלוקת חצר אם אפשר להיבין
חלוקת לפי חוקי המדינה
נשאלנו משבכים בחזר משופחת של השכינה
הסימן לחלק את החצר כדי להוציאו איזה
דירתם, ורק שכן אחד שיש לו חנות ואין רצונו להוציא
טע שמהנדר שגורם לו החלוקה הפסה, ולפי חוק
המדינה בשעתו היו צדיקים את הסכם כל השכינה
ובכך של שכן אין להונגר, והלעכזאות להונגר

הנחות

תקכח תשובה וחושן משפט והנחות

לגמורי פרנסתו, הנה בירוקין דין המהדים שבעל התנות הראשון והוא שורש מתקנים הם מוגנים ומתוחה ביריה שאין מכיון אחר קנים אצלו, וגם הסחוורה אצלו אינה יכולה. ומה דאיתא בש"ע שם ע"פ ר' שבא מעיד אחותה מוחן, מפורש ברמ"א שם דהינו כשאין פסידא לקלוחות שוכרים עכשוו כאשר בני העיר, (ועיין בפ"ש מה"ב) דאפשר מווילים קצת אין יכול טהור העיר לעכ"ש, וגם סחרותם טוכה כאשר בני העיר, אבל אם המהדים גובאים יותר אין מוכרי הסחוורה יכולים למתהו, וכן דאיתא מוכר מחד מופר משום שאין חנות אחותה, רואת שהבית דין אין צעיקים לדרגון ורק לטבות בעל התנות לאיל הראות לאיברו קורתו, וכן מפק בתשובה איז בית אפרום חווים כי"ז שאפיילו בראויו היוקא בשיש פסידא לקלוחות דאגנים גם להם, ועין מכבין בכ"ב לא שערץ שער בינוינו וודק, רק נואה בהרבעיו שארחותם לזרבב אשתן לרבל.

רמכ"ן ביב' כא שערין שער בינווי דוקא, רוכ' ונאה מרבינו שואומים למכור וראשון להחולין. ולפי זה אף אי נימא כסבא אחר ומצעע באות מהחרדים או אפילו ביזור בגביהם ודאי מוחין ביזו, מ"מ האראשון מושל ביצירוף ומרובש עליגנות שהוא לבר בשוק מותר לשני להחihil למכור, אכן רארי לבית זין להתרות בו קודם שיעד הדוחאל והמחירות שלו הם מרדי גבוריהם חיב להוריהם ואם לא יזריד מותר גם לשני לפתח חנות.

מייהו הספק כשבעל החנות הראשון אינו מפרק במחרר וההורות שלו מינימליים וכוסקובל בחניות לבן אל, ועכשו בא לפתח אחר חנות כל בו" מושת חנויות גודלות שיכל לקבל ולמכור במחרירים מוחלים, אם מוחין בידיו שמקפה הראשון או לא, ואית טובת היצירוף עירק ואוי להתיו לו פטנות, ואם קיטוח היחיד חשוב לא נוכל לקפחו ולהרשותם. ולפי' ונאה שבעליה הכל בו" רואו להם שלא לפתחם קוקום הרכבה, והוינו שבסים כמנוג המקביל, ורק שששניה ועשה שם משבץ ימי'ריה שהזיקך דרכבים שאנאי דמצטיין יותר, ועתה ישיכל לעכוב, תול עית הז ואן, ובכל מקום יש לדון לפ' הנוהג ומקובל, אבל כלל כלל בבריתנו הניל שאותו יכול לעכוב היהינו אין בחור', ואילך לא קלבוע כפי' שנагו, או צו לחייב הילוקי דיעות אם לא, ורשותם כמנוג להונגי נזאגן לו לנובחת החקלאות רשותם על ר' ר' ואברהם' כל

סימן תנך

שאלה: לפתח חנות בסביבה שיש בה כבר חנות ומקפתה

דוחנהגות תקכט

גננה מפקיר הרין מכוואר ברומ"א קע"א (סעיף ה')
דכשיש בו כדי חולה רכשיש הפסד מה שבע
כל לעכב, ואכן בדקו וראו שהוא השופט כזה שבע
וז הוא מעט אדר שלא והותר תנתנו סחמת החלקה.
ונם המכוניות שוטון שלא יכולים להגעה להרין לאחר
החלקה גם קודם החלקה לא הגענו, ושושן השאלת
אצלנו כיצד שבחזונה המכירה והותם שבעל ענשה לפי
חווקי' שענים בזמנים משופטים שגעש בסמלה, אף
שאנו לא מכירים בוותם ליקעת אל דין תורתה הד'
בלבד קובאים לנו, מ"מ בבדר שבממון מתואר קיים
ירובלים לתהיתיב כפי שירצ'ו, והכא החביבו לנו
בכוביזות כל צד מנגנון המרינה, ואך שפירוש
ההברכה ושופטיהם יקוו קובע כלל, מ"מ אם מפרש
ההברכה בשטר מעיל, וכן מפרש בסכ"ע סי' ס"ק
בב"ה ייד וע' שנהיה', ובבלר שהדרין על כך רק תיקי'ם
לעכ' החלקה סחמת הפסד מועט, מ"מ CAN
שהסכימו הראש להנוג בעבור בחירות כפי מה שבודר במנגנון
הלאומי, ומיעיראו איזערא רהיכי נחות, אי אפשר
לח'יבנו עצשי אחרתי.

מייהו אם יש במה שמעכב ממדת מנהג סדום, נראה שרבונו לא מפסיקים כלל במנהgem רך כופין

על מרת סדום, עין היט ברכ' א' שס' ג' (עמ' 1)
ובפתחי תשוכה שם, אבל כאן אף שהזיהוק מועט
נראה שיש שם הזיהוק יותר משחזרויה דASHIYA בב' ק

הנתונה לעכבר כפי השטר שבדרכו שבסמכותו תגוא קים.
מייהו שבנתרן לנו דום לפ' ודווק' בתים משופטים
ازן הדריך ברוזו כ'יך ותליו בהבנה והכרות
השפיטים שאנו לא סומכין עליהם, יעכ' תליו בנו
בשורוד דורייניו, ולכן עשיינו פשרה שלא ימנעו מהשכנים
ברוחם היררכונו שלא ינדיגו עין.

זהו יוסר גודל בדיני מוניות, דאך באופן שקובע
לנהוג כפי מהנוג חוקי המודרגה שכן קיבלו, מ"ס
אין אומדן שקיבלו עלייתו פסקים ודיני רידחו
שפוטקים כפי דעתם והבנתם, ריצה לא קיבלו, וכוה
הדין לדין חורה, ונימא ומשפטיהם כל ייעוטם, וגם אם
הריניים פוטקים כפי חוקיהם שנגנו וקיבלו חיביכין
כהאי לפיה הבנה רידין, ואפלו כשותים לפי חוקי
המודינה כפי שקבעו, הניתן רין להם שיפוטם שם שיק
הרבב נזקנו בדין לא השופטים בערכאות.

הנחות

תקכח תשובה וחושן משפט והנחות

לגמורי פרנסתו, הנה בירוקין דין המהדים שבעל התנות הראשון והוא שורש מתקנים הם מוגנים ומתוחה ביריה שאין מכיון אחר קנים אצלו, וגם הסחוורה אצלו אינה יכולה. ומה דאיתא בש"ע שם ע"פ ר' שבא מעיד אחותה מוחן, מפורש ברמ"א שם דהינו כשאין פסידא לקלוחות שוכרים עכשוו כאשר בני העיר, (ועיין בפ"ש מה"ב) דאפשר מווילים קצת אין יכול טוהר העיר לעכ"ש, וגם סחרותם טוכה כאשר בני העיר, אבל אם המהדים גובאים יותר אין מוכרי הסחוורה יכולים למחות, וכן דאיתא מוכר מחד מופר משום שאין חנות אחותה, רואת שהבית דין אין צעיקים לדרגון ורק לטבות בעל התנות לאיל הראות לאיברו קורתו, וכן מפק בתשובה איז ביתapiro חומי' צי' צאי שפלו בראוי היוקא בשיש פסידא לקלוחות דאגנים גם להם, ועין מכבין כב' שעריך שער בינוינו ודקא, רק נואה מרברינו שארחותם לזרבב אשתן לרבלן.

רמכ"ן ביב' כא שערין שער בינווי דוקא, רוכ' ונאה מרבינו שואומים למכור וראשון להחולין. ולפי זה אף אי נימא כסבא אחר ומצעע באות מהחרדים או אפילו ביזור בגביהם והאי מוחין ביזו, מ"מ האראשון מושל ביצירוף ומרובש עליגנות שהוא לבר בשוק מותר לשני להחihil למכור, אכן רארי לבית זין להתרות בו קודם שיעד הדוחאל והמחבירים שלו הם מראי גבוריהם חיב להורירם ואם לא יזריד מותר גם לשני לפתח חנות.

מייהו הספק כשבעל החנות הראשון אינו מפרק במחרר וההורחות שלו מינימליים וכוסקובל בחניות לבן אל, ועכשו בא לפתח אחר חנות כל בו" מושת חנויות גודלות שיכל לקבל ולמכור במחרירים מוחלים, אם מוחין בירדו שמקפה הראשון או לא, ואית טובת היצירוף עירק ואוי להתיו לו לפתח, ואם קיטוח היחיד חשוב לא נוכל לקפח ולהרשומם. ולפי' ונאה שבעליה הכל בו" רואו להם שלא לפתחם סטטוקפידיים על הדיק ואיה, והושם כמנון גאנזאגן ולונגבטה הפלגינות הורוותם על בר ובארבל'ל.

סימן תנך

שאלה: לפתח חנות בסביבה שיש בה כבר חנות ומקפתה

Privacy: *Hezek Rei'ya*

The Aaron, Martha, Isidore N. and Blanche Rosansky
Contemporary *Halakha* Program

Source Materials
Rabbi Kenneth Brander
Dean, Center for the Jewish Future
Yeshiva University
brander@yu.edu

רמב"ם הלכות מלוה ולוה פרק ג הלכה ד

המלוה את חבירו [אחד] עני וארוד עשיר לא ימשכנו אלא בע"ז ואפילו שליח ב"ד שבא למשכן לא יכנס לביתו וימשכוו אלא עמד בזאת והלוה נבנש לבתו ומציא לו המשכו שנאמר בהזע תעמדו, א"כ מה בגין בעל חוב לשליה ב"ד יש לו ליה המשכו מיה הלויה בזאות ונונטו למלואה ובבעל חוב אין לו ליקח הלויה ומשבכוו או שחרטן המשכו מיזוז בזאות והוא לוקה שהרי נימת לעשה ונגנש לבית הלויה ומשכוו או שחרטן המשכו מיזוז בזאות והוא לוקה השם שעשה שנאמר השב תשיב לו את העבות בזאו השם ואמ לא קיים עשה שבה בגנו שאבז המשכו אן נשרף לוקה ומרחוב השאר בזין. +/השגת הראב"ד/ עבר כבוא השם. א"א שbow ההלויה בעל חוב ונבנש עד כבוא השם. א"א סתמייב באחריו

במזרע מד

କାହିଁ ପରିମାଣ କରିବାକୁ ପରିମାଣ କରିବାକୁ ପରିମାଣ କରିବାକୁ
କାହିଁ ପରିମାଣ କରିବାକୁ ପରିମାଣ କରିବାକୁ ପରିମାଣ କରିବାକୁ

תלמוד בבלי מס' קב עמוד א

לא יפתחו אדם לחצוץ השותפני לתה בגנו פתח וחלו בגנו הילא קטן - לא יעשנו מותני. מנהגי מילוי א"ר יוחנן, ז' אמר קרא: + במדרבו כ"ז+ ישא בילעם את עניין וירא את גגמו. פתחו אלהיהם מובונין זה לה, אמר: ראיינו הילא

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף נט עמוד ב

טהורן. לא יפתח אדם חלונתו להצער השותפי. רקח בית בቤץ אהרנת - לא יפתחנה בהצער השותפי. בנה עלייה על גבי ביתו - לא יפתחנה להצער השותפי, אלא אם רצהה - מוגנה את פניהים מביתו. ובונה עלייה על גבי ביתו, ופותחה לתוך ביתו.

ונומם. מי אירא לחשר תבירותו נמי לא לא מיבוא קאמר, לא מיבוא
לחשר תברור דלא, אבל לחצער השוטפין זא"ל: סוף סוף הא קא בעית אצטנאי, מיניא בחצר,
בעינה אצטנאי, מינן, העינה אצטנאי לחצער השוטפין אפני, ביבית
שמען דאמר ליה: עד האידנא בחצער הוה בעינה אצטנאי מינך. ת"ר: מעשה באדם אחד שפתח חלונו לחצער השוטפין ובא לפגוי,
שמעאל בו ובו יוסי, אמר לו: ההורקת, בני, ההורקת, ובא לפגוי רבי הורי, אמר: געלאַט פטחת,
לאלתר הוï חזקה, שאון און אדם עשי שסתומים אורה
לעפניע ושותהכ.

מיהיצה זו לשם כל Spi אומני שברוחו יפה.

אָרְבַּע אֲמֹת – וְגַם עַלְלָה מִתְמֻלָּא בְּ[מִתְמֻלָּא]
שֶׁלְאֵין גַּרְאָה מִלְמָסָן – שֶׁלְאֵין עַמְצָד וְרָאָה וְמַכְזָרָה –
שֶׁלְאֵין אַפְּרִיל, אַבְלָ מִשְׁמָר
שֶׁעַמְּדָא שְׁלָא יַפְּרִיל, שֶׁלְאֵין אַפְּרִיל, אַבְלָ מִשְׁמָר
וְכַמָּה! אָמַר יִבְאָה חַמְוָה דָּאַשְׁיָן בְּרוּבָד מִשְׁמָר
בְּבָא מִן הַצֹּדֶר. וְכַמָּה זָבִיזָן אָרְבַּע אֲמֹת, וְהָא אָנוּ תְּנַן:
אַבְלָ אַרְבַּע אֲמֹת כְּתוּלוּ. וְהָא מַעַזְיאָן: אָרְבַּע אֲמֹת, אַבְלָ אַרְבַּע אֲמֹת,
אַתְּ הַסּוּלִם; טַעַמָּא מִשְׁוּם טַולִים, אַבְלָ מִשְׁוּם זְוֹשָׁא לֵא: הַבָּא
אַתְּ הַזְּוֹשָׁא לֵא: הַבָּא בְּמַאי עַסְקַלְנוּ – בְּבָא מִן הַצֹּדֶר
וְכַמָּה זָבִיזָן אָרְבַּע אֲמֹת, וְהָא מַעַזְיאָן: אָרְבַּע אֲמֹת, אַבְלָ אַרְבַּע אֲמֹת,
אַתְּ הַזְּוֹשָׁא לֵא: הַבָּא אַתְּ הַמְּתֻלָּמָן הַמְּזֻהָּלָה תְּשִׁיםְתָּה
וְכַמָּה זָבִיזָן אָרְבַּע אֲמֹת, וְהָא מַעַזְיאָן: אָרְבַּע אֲמֹת, אַבְלָ אַרְבַּע אֲמֹת,
אַתְּ הַזְּוֹשָׁא לֵא: הַבָּא אַתְּ הַמְּזֻהָּלָה תְּשִׁיםְתָּה – בְּמַזְחִילָה מִשְׁפָעָת,

המבחן ההלכתי שגנוי שיש בה דין חולקה, או שהליך ברכזונות מע"פ שאין בה חולקה יש כל אחד מהחצר השותפיו של ידו חולקה, או שהליך ברכזונות מע"פ שאין בה חולקה יש כל אחד מהחצר שלבוגות חבריו ללבוגות החותל באמצעות כדי שלא יראו חבריו בשעה שימושם בחלקו, שהרי אין רשותם לבוגות חבריו להזקח מוחזק היה רדא

- הארצן פון גראנץ בברלין

שות'ת הריטב"א סימן ב

שאלת ירשה מראובן אביה בית אח' במבו שאנינו מפלש והיה בו הילו אח' פתוח למבו. ונשאטל הילו שבית דעה. ואח' מתה זינגר יירש וראובן בעל הבית עצמה לנכסי מלו. ובוואה אישתו עשה שמעון שעלה בmbiy חלון אח' בנו. וראובן שבעית דעה. וואר' מבקש משמעון שיטר למתה נתן ואובן אוו' האב' בבית לעקב. עבשוי יעקב מטקה שיטר למתה נתן ואובן אוו' האב' בבית לעקב. כמו שאמרו +בבא בתרא ס, א+ אבל פותה הוא לפרש התודkim פהו נגנו. ולא אסרו אלא בחרצ'ר. ועוד שכבר החזק בו כמה שינויים בשופי. יעקב טוען שאין חזקו כלום מפער. שהחזק תחולת בכיסי אשת איש. ואחרי מותה נתן ראו'ון היבית לעקב תוד' ג'. שים ויאנו לך מזאה גוזליה מזו. הילו מהו.

תשובה +קטיעים מתשובה זו הביא ב', ב'ר'ם, סי' קמ"ט וס' קנד', בשם רבינו. ועין ליקמן, סי' קצתה+. מה שטוען שמעון שכיל הילו לפתו למבו שיביל אינו מפלש בגד חלון און בדבאיו כלום. אמבי, שאנו מפלש דיוו' במו זין החצר בז' +ב'ן מתב בעיל נ' פ' חזקת הבתים בשם הר'א'ה ורבינו, וכ' ב' הטו' בירושלמי +בבא פ' ג' הל', ועין ג' כ' שבקת הבהיר ב' פ' השכמי, שדעת הרשב'א אינה ב'ן +וכן משמעה ח'ומ', סי' קנד', בשם ר' ר' מ' ו' קנד',+F' החיק הבהיר ב'ן כ'ן מוגדר והכ'ת' אסתור וגו'. וכן מתב נמו' הר'א'ה צעמאן' ומסתובר הילו. וזה סעמאן' דרישות הרבים היינו משום אמת' אסתור. זאמ' ליה סוף סוף בעית אעטגועי מבני רשות הרבים +בבא בתרא ס.א. +ומבי שאנו מפלש לא שכיהל ביה אלא בגין אותו המבו'. אע'פ' שכיל יוציא בחלונתו גבנה שאפילו לרשות הרבים הרבים או פוחtiny' אוטו, שלא אמרו כן אלא בחלונת נמוכין דחו' מיליה זביני רשות הרבים כהן מליכטן +וכן מתב הרמ'ב' בחריזשי. והרשב'א' בשו'ת ח'א', סי' תח'ק, ותליזות א'זם, סי' קעה', ובעו שלט שגים וטענה.+E'ין כתב הרוב המאי', שבנים פ'יא' בשם ובוינו הוצרפתיים ובעם ר' יונן מהות+ ושתק שליה לו למחרות ולא מיריה. אובל כל שליא היה לו למחרות בעשה בנו'ה שהוויקת היללה בנכסי אשת איש ואיה ושתקה זבאי, כתה זא'ז'=א'ז'ה ק' =א'ז'ה ק' =א'ז'ם כלום ולא תפסיך. ואלו מייל' זבראה ושתק סגי' הילאה בשעת מעשה +ללא זוקא, אלא הילא'ן בז'ון ר' ר' הטו' והרשב'א' ובן כתבו התוט' בשם ובוינו תם בתרא ו' ב+', והאומ' +כך' דעתת רשב'ם ורמ'ב' ב' התו' זבאי, כתה זא'ז'ם כלום ולא תפסיך. ואלו מוסים בה: זבראה ושתקה זבאי, כתה זא'ז'ם כלום ולא תפסיך. ק' שדעת' גוטה זדבמי האמורים ר'ל +הה'ג' והרמ'ב' בדושובה, חילק שליש' סי' קלא ואס' ק' זק'פ' הילאו זבריהם בטור ח'ומ' ס' קנד' ועינן שם מחלקות הילאו ו'ב' בדעת' הרמ'ב'ם +דיהיק ואה' אפה' זחלו' על חער אי' לו חזקה כל בשום פניהם דהו'ה ליה מקטרא ובית הכסא כמו שכתוב בתשובת הנזדים +הובונה לרמ'ב' נ' +ול' וירוש' +בבאו בתרא פ' ג' היל', ובן כתב הומ'ב' ביחסיו לבבאו בתראנ'ס, א' ד' זדעת' ובעו'ו הנזול' היל' +ז'ן מסיע' לעלה. ועוד שאפ', למ' ד' דיהיק ראה יש לו חזקה היל' מיל' +בן כתב הומ'ב' ביחסיו לבבאו בתראנ'ס, א' ד' זדעת' ובעו'ו הנזול' היל' +ז'ן מסיע' לעלה. ובן הפטחו להצער דבעל חלון מיל' לבעל חצ'ר ובעל חצ'ר לא מיל' ליל' היל' לו למחרות' אובל חלון +ויעין ר'א'ש פ'ק זבבא בתרא +בג'ד' חלון דתריו'ה מתק' לא למלה' זדמתה להיזק ראי' דשות'ב'ן בחער כב'נו בותל חמץ שוחט שחייקו בלא בותל באמת' שאין בו ז'ז'ק' כט' שמוכיה בפי' שמטעה קמיה דבבאו ב'ן ז' ב', ובן הסכמי' כל גוזלי עולם ז'ל. ולדיין' חלון' בג'ד' חלון' ופתה' ב'ן ז' פטה' ב'ן ז' חצר' הילא' שאין לו חזקה כ'ש זאנסו'ה מסיע' ליה ואיך מחרזק באיסורה. וכן מצאי' לר' מ' היל' ז'ל הנשיה. מעתה אין צער' לשעוני' של יעקב שטען שאין מחרזק היל' בשם הר'י, מגש והאר'ש' +בחלון הפטחו להצער דבעל חלון מיל' לבעל חצ'ר ובעל חצ'ר לא מיל' ליל' בכס' אשת אש. וכן מבירת ואובן לעזק' מתחאה גוזלה שאין אהירה חזקה. ואע'פ' שטעוני' נבונת' זוזאי' מחרזק' בכס' אש' בזיהה בעודה שום חזקה' שעזקה' מתחאה. וא' חזקה' נזק'ן, ולא חזקה' קדרע' בלבד כטבו'ם +בן כתב' ר' ירומ' ח'ז' בשם הר'י, מגש וכט' הכסא. זוזאי' הטו' משמו בה'ומ' ס' קמ'ט, סעיף י'א+. זהה בהיא אמרינו' פ' חזקת' הבהיר ב'ב' +ב'+' מאן נראית' לי' וראי' גמורה לדzon' דמירא זרב' אפ', אהזקה' נזק'ן היל' הא. גס' מכירה זראונ' מתחאה היל'. ואפ', נראית' לי' וראי' גמורה לדzon' דמיברה אית' לה קלא' דאם אית' היל' לה לאיזהורי בשטריה ובמא' בחוקת הילונות' זבגיה דטסיסא גנ'הו בשלש שגים וטגענה ובמאתה. ומואן דמיהוק בארא'ו זראי' כמא' זמשתמש בגופא דארעא דמ' דהא מבטל השמשיש של הבעלים. ואם לא נתקיימה חזקה' בפער' מוכר או'לו חזקה' בפי' לוק' דמיון דמיון' דמ' דהא אית' לה קלא' דאם אית' היל' לה לאיזהורי בשטריה ובמא'

(3)

הרי שפתח חלון לחצר חבירו ומתרל לו בעל החצר או שגילה דעתו שהניבו כגו' שבא וסיעו עמו, או שעזעו הצעק ולא ערער, הרי זה החזיק בחולון ובינו יכול אה"כ להזר ולערער עליו לסתות, וכייד דיניה של חלון זו שהניבה לפתחה אם וראשו של אדם יכול ליכנס ממנה או שהיתה למסה מרובה אלא א"כ הרוחיק ארבע אמות כמו שבארנו. +/**בנטן קרלע"ד** / וכייד דיניכ גונדא או מצידה אלא א"כ הרוחיק ארבע אמות כמו צירלינג. ל"ה לינו מטעois נ"ה טמו ונלט לטן גל מלון זכ וכו' טונית זכיתו כמו צירלינג וכו' כמי שבל עטן מ"ר למות טיכן מטלון קורי מלן גמלון כמי רטוט מלון לו טוק וכון כסכימו כל רצומי.+

שו"ת מהרי"ץ (ישנות) סימן רג

ונדרשתי לאשר שאלוני לבי ורעיון זה כמ' נסתפקתי אם יש שייעור להיזק ראייה כי כפי מה שגראה מנהג פשול אין מkapידי אלא דוקא בשפותהין חלון על חצר הביתו הסמוך לו אבל אם יש חצר החוץ מהחדר מילון וזה אין הדעת סובלו שמי שהוא או בסוף העיר יערעד על מי שפותח חלונות בראש הומיות העיר הרחק כמה מילין.

ויראי להבינו מנא שמעינו מהכא הד' מילתא דאפי', רוחקים הרביה אדרבא היל' ה כתב שניג' בתיום זה מצא זה המשמע שאיננו רוחקים וכו' לקמן כתיב גג הסמוך להצ'ר תביהו וכו' משמע זוaea סטמן אבל מנא לו מהכא דאפי'לו רוחקים הרבה.

מן לא דיאו לו שעור נימה דלא סגי בשש עשרה אמרה אלא בעינו טפי אבל מנא לו שעור אפי' במא מילו. ומה שיש לתרץ הוא במא שביארנו דברי המודכי זל' שהביא אותה תוספთא טסוברים חכמים שמותר בהרתקת ד' אמות נמצאת שעשורה אמרה לא סגי א' כל שיעור פירוש אותו השעור שאמרו שמצינו שאפי' הרתקת שעשורה אמרה לא סגי א' אין לו אותו השיעור מוגבל ומצאו המודכי זל' אמרות במא' חכמים אין לו וכו' אין לו אותו השיעור אוי לו אותו השיעור מוגבל ולא תאה כיחילך קדר' לישיב המשגה שתהא כיחילך ומוטש עבונס בתלו ד' אמותות בונה בותל רוצה ליטו כשמנס לתוכ' שלו ד' אמותות מותר אבל בבונה על המכז פירוש שboneה בסוף גבלו ואינו כונס לתוכ' שלו ביהיא אין לו שעור אפי' כמו מלין זו והיא סברת המודכי זלה' הה צאן לישב המשגער אליא דוחכמים אבל אכתי קשה מאן פלייג ליה האי פלוגתא דאייבא הפרש בין בונה על המצר לבונס לתוכ' שלו לא ימען אי שלטת בה עינה למיהוק טנובא א' אפי' מונס לתוכ' שלו ד' אמותות דרביעי צדורי, נבואה הם דיאו לא טעם. ואפשר לו' בזרחוק דכינוי דכונס לתוכ' שלו ד' אמותות הרי אוטו. ובאמת דרביעי אמרות שרואה הם בהיתו שלם בתוך שלו וליבא אסורה דההיק ראייה היליך לא קסינן ליה ספי אבל בבונה על המכז הרי תכז' מזיך בראיה אפי' הוו ד' אמותות וכו' סכו א' פ' טובא נמי כ' יש לישב דרביעי המודכי זל' וכל זה אעגנו שוה למתת טעם נבבו לדבריע. אמנים לפי' דברי המודכי נפקא לו' דבונס לתוכ' שלו ד' אמותות סגי בהבי אמנים כשבונה על המכז צידק להרחק כל מה שיכול לראות מה שעשה תבירו בחציו או ביבתו אפי' כמה מיילו' ועדיין הזרבר ציריך הכרע ווישוב ומטעו יעון.

על מה שבתב הרוב המגידי זלה' בתחלת דבריו וזה לשונו מהא שמעינו ד'שתי הוצרות סמכות זו לו אעג' דעליזונה בבורה ארבע אמותות התהתו זkok לעליזון להיזק ראייה דגיגין אלו גביהו ד' אמות דיאו לא שפי' קאמר ליה הא בעית לאיצטנווע' מבני ר'ה וכזונן פותחו טפח וכו' ואמרינו מא' טעמא ד'אמור סופ' סוף' בית /בעיטה/ איצטנווע' מבני ר'ה וכ' עבל'. זבריהם הללו צריכים עיין ד'אעג' דמיiri דגביהו ד' אמותת מא' ראייה למזה שסתובב אעג' דעליזונה גביה' ד' אמותות זkok תחתון לעליזון מא' ראייה דהכחא דמייר ששי' הבהיטים שעין זו כנדוד זו אם זו גביה' ארבע אמותות בר' ה' גס ז' גביה' ולך אכיא הייך ראייה מזו זו וציריך לעשות מעקה לחצוי גגו ומאי ראייה מהבאה לשתי הצרות שהעליזונה גביה' ד' אמותות להזקיק את התהthonה.

והנראה לע"ד היא דהראיה היא מודקאמר אעפ' שבני ר'ה רואים אוטי א' רואים אלא ביום ובעת שאג' עמוד וכו' משמע דביבים ובעת שעומד יש הייזק ראייה אעפ' שגמה ד' אמותות ברשות הרבים מנה, ולפינן דאעג' דעליזונה גביה' ד' אמותות על התהthonה זkok לה להזק ראייה כך' גלע'ז.

ולעגין הדין בריוק הייך ראייה כבר כתבתי ד'בר, המודכי זל' והבל לפ' ראות עניי הדין ורוחב בינו ואמ' יש מנהג בעיר קבוצ' הולכים אחריו אמגנס לעגין האיזק ראייה אוי לו שעור ומה נט' במא' שבתב הרשב' זלה'ה שהוא דבר האסור וציריך האדים למגען העצמו אמרה זלה'ה תבורי הייך ראייה אסור כן כתב הרשב' א' בשתיטת איזורי הילו וכו' וכן הילר' מאיר אמר לא יערער לסתמו בפרק חזקת עוד זהה לשוננו בתוספתא איזורי הילו על גביה חלונו של חבירו והכםים מתירין ובלבו שירוחיק ד' אום פתח על גביה פתחו של חבירו הילו על גביה חלונו של חבירו והכםים מתירין ובלבו שירוחיק ד' אמרות ולא נתברר אם הרחקה ז' מזה בגנו זה או התוספתא שהביה המודכי אמנים פירוש בע' אורה מלמען ד' אמותות עד כהן לשוננו הרי או התוספתא שהביה המודכי אמנים פירוש בע' אורה שהחקרה ז' היא מלמען פירוש ליפורוש שאמר פתח על גביה' פתחו ובודאי דיאו מונתו לומר בכותל אחר שהביהת התהthonה של חבירו והעליזונה שלו ואמר שלא יפתח בטליתו על גביה'فتحה התהthonה של חבירו זה לא עלה על לב לפרש צו איזין באן הייך ראייה כלל אמנים הבנת ד'בר' קדר' היא שפהותה פתחה גאנ' פתחה חבירו שעגנוז אלא שהיא למעלה שאינו מכון ז' בגנו ז' לבך אמר ר' מאיר שאם ז' גביהה מזוי ד' אמותות מותר לפ' שאין כאן הייך ראייה כיוון שהחלהו שבבוגל' שגנוז' נמוכה דהיא מזוי ד' אמותות אינו יכול לראות מנהה הר' שהרשב' א' נסתקפ בפירוש דברי' ר' מאיר והזבר ציריך הכרע כמו שביארנו. ובבר באנו שאמ' יש מנהג בעיר הולבן' אהרוי וואראען' צפנת אמת מעולם לא שמענו ולא בא לידענו קביעה הזק ראייה ברוחיק מקום הרבהה. וצור ישראאל צילנו משגיאות ויראנו מתרתו נפאלות אמן. כה מעtier. הצער יומס טובי צהלהן.

שות הרשב"א רлик ב סימן רסה

שאלת מנהג, באיזה עניין ראיו להסמן עליי?

תשובה: לא הודיענו, על איזה מנהג אתה שואל. אם על מנהגי אישור והתר, או על מנהגי אין, ממנוגת, או על שניהם. על כן, אצטך להריב עמד בהז. דע. כי דברי המנהג באיסור והתר ובים. יש מנהג פשט בכל יישר אל, ואסור לעבר עליו בכל עליו, ואיל אפשר לישר עליו, בטח. התהר, והעמידו על דעתו. ואיתו ברוב מקומות, האסור בכל המקומות, והוא שול תורה. והרי הגודרים והתקנים, שגדרו ותקנו בתמיון של ישראל, לעשות סיג תקנ. בגוון התקנות גרות שגור. גנאל וחבירו, ושםנה עשר דבר אשר גורז תלמידיו שמאו והלה. בשולי נברין, ובגינה שלהן, ושמנן: לולי שהיא גורה שאי רוב הצעיר ימלין לעמו בה, ולא פשط אסרו ברוב יישר אל, ועמו בית דין של אהיהם, והתרו. ואחרים ובאים, כיוצא באלו. שכאל גוזות ומנהגים, הנהיינו יישר אל ובגת ציו הגוזל, את יישר אל.

יש מי שגדר ותקן, אפלו חכם אהיה, להריחיק מאיסורי תורה, ופשט איסרו בכל יישר אל, בגין בחל. שאמריו: רב בקעה מצא, וגדו בה גזו.

יש מנהג שנגן מעצמן, שלא בתקנת חכמים, לגוזר ולהתקדש במתור להם, ואסור לעבר עליו בגופי תורה. בשומני (בשומני) של גיד, שאמרו: שmeno של גיד, מותר. וישRAL קדושים, נגנו בז איסור. ובנות ישראל, הון החמירו על עצמן, שאפילו ראות טפת דם כחראש, יישבות עליה שבעה בלילה יום הכהנים, מודליךן, איזו מודליךן. וכל אלו, אפילו נשלאל אלו נקיים.

יש מנהג שנגן בז מעצמן, במקצת מקומות; ולא, במקצת מקומות שנגן בו איסור אסורה לענוג בז הידר, אפילה מבי המוקם שנגן בז הידר. והוא שגענו: מוקם שנגן לשעת מלאכה בערב, פשרים, עושין. מוקם שנגן שלא לעשות, אין עשיין. וכן, בתשעה באב. וכן מוקם שנגן להזריק בלילה יום הכהנים, מודליךן. מוקם שנגן שלא להזריק, איזו מודליךן. וכל אלו, אפילו נשלאל אלו מתירין לנו.

יש מי שנגן איסור בדרה, והוא איסור ב"כ, אעפ' שגלי מוקם למקום. זgross, בירוש*למן, בפרק מוקם שנגן. חכמי טבריה, גרים, צורי, ישיש עכו, שלא לעשות מלאכה בחוליו של מועד. ואבעיא להו התם: גלו מוקם: אthon ושאלון לרבי אליה. אבותינו נהנו שלא להפריש בים הגדול. מה אנו? אל: מכיוון שנגן בהם אבותיכם באיסור, אל תשנו מנהג אבותיכם נ"ע. ומ' ביעא בז, אם איסור בذر, נשאלין להחכם ומתרין להם, בذر שאדם נשל על נזרו להחכם, ומתיר לו. וכמו שאמרנו שם בירושלמי: איין אדם נשל על מזו? והשיבו התמן: מי שנדר נשל, ברם הכא, אבותינו נדרו. והקש: כל שעב יהל מותרין; ואמר רבי חנינא: לא מון הדא. דברי אלה, תלמידיה דרבי יודא הוה. וברי יודא אמר: אסור לפרש בים הגדול. וכן, מ' שידוע בדבר שהוא מותר, והוא גלה בז אסורה, לגוזר עצמו בזבר, אסור לו לעבור עליו. ואם נשאל, אם הוא מותר לנו התהר, אין מתירין לו, אבל אם כן נשל להחכם, ומתרין לו הגוזר. ובמו שאמרו: זברים המותרין, ואחרים נהנו בז איסור, נשל ואין מתירין לו.

יש מנהגנים, נהנו בהן הנשים מעצמן, ואיסורות לעבר עליו, ובלבך אם נהנו בו על צד הרואן. גרס, בירושלמי, בפרק מוקם שנגן. כל הזרבים, תלו אותו במנלאה עובדא במפק שbeta, אינו מנהג. עד זיין סדר, מנהג. בתניא וב хрמי שתא, אינו מנהג. עד לתפנין העיניתא, מנהג. בערבתיתא, אינו מנהג. ממנהותא, ולעליל, מנהג. אמר רבי זהרנו ולא למשתニア חמורן זאב עילין, מנוגה, שבו פסקה אבן שתייה. מה טעם? כי השעות יהוטו. אמר רבי חנינא: כל הדברים מנהג. עין דשטיין, הוו במנגד צבעיא.antu ושאלון לרבי חנינא. חברן זרבינו, מהו? מעבר בהו עובדא. אמר לו: מכיוון שנגן בהן אבותיכם באיסור, אל תשנו ממהוג אבותיכם, גורגי נפש.

בפסח. מקומות שנהנו, נהנו. מקומות שלא נהנו, לא נהנו. והיינו הרבה, וסביר לאפסוקינו. ביען זהה
דמולגוי אמרה: שם מנהגנו הלא, ומנהג אבותיהם. בזיהם.

יש מנהgo לענין רמי בו, הנהgo הנבאים בעברה, ביום שבעי של חג. וכך אמר: חבית חבית, ולא
בריך. שפצע מינה: מנהג נבאים. וכל אלו, אסור לעבור עלייהם. והמנהג בעניני דינגי המונאות כל
מנהג שהנהgo בינוי המזינה בהסכתה גוזלים, היא הסכמתה, ווזגן עליה כשל תורה.
וכורסיין: ושאן גני העיר לעשות קופה תמחוי, ותמחוי קופה, ולהציגו עילסיעו על קצטן /ב'ב/
ח:/.

אבל אם נהgo בינויו, קצת בוי המדינה, איןנו מנהג. ואפיו התנו בינויו ישר, צרכין קניין, ויאר
זרבי הקגיות, בשאר תגאו צלמא. אבל אם התנו בינויו בעלי אומניות, כל בעליך אומנותו, תגא
בעיני אומנותם, תנאמ ומנהgom התגא. ובבלדי שאם יש שם תלמיד רכם, שיתנו בפנינו.

אם אין שם, תנאמ ומנהgom מנהג, ויזגן בו בינויו, כזין תורה. כיון דהנתנו וננהgo בו כל בעליך
אותה אומנות, הרוי הנו בבני עיר אהת. והיינו דגריסינו בפרק קמא זבבא בתרא /ט/. הנרו טביה
דאנו בהוא הדזאי, לכל דבעזיז ביום דלאו דידיה, ליקרעלה לשיכליה. אוול וח' ובעיז בימא זלאו
אליה. אהא لكمיה דרבא. חיבעהו. איתביבה ביטר בר שלמי', לרבא. ולהצעע על קצטן ולא
אהדר להו, ולא מיד. א"ר פפא, שפ"ר עבד, זלא אהדר ליל. הגי מיל, היכא דיליכא אדם חשוב.
אבל היכא דאיבא אדם חשוב, לאו כל כמיגילו, זמתנו. ועלה גרס' בתוספתא. ראשאין בגין העץ
לומר: כל מי שרואה עצל פלוני, יהא נונטו בך וכך. ושל רשיון לעשות קצטן. ורשאיין העצבעין, לומר: כל מוקה שיביא לעיר, יהא כלנו שותפין בו.
ראשאי הנחטמי לעשות רגעה בעניהם. ורשאיין החטמי לו מהו אהר. זלא בתוסיא, צויכין להעמיד לו
חמור אהחרת. מטהה בbijסיא, אין זוכיכין להעמידו, געמי לו המו אהר. זלא בתוסיא, צויכין להעמיד לו.
אם אמרו: תננו לנו, ואני לוקח לעצמי; אין שומעין לנו, אלא לוקחים ונחותין לו. ראשאין להמר כל
מי שטאבו ספינטו, געמי לו ספינה אהחרת. אבזה בסוסיא, אין צרכין להעמיד לו זלא בסוסיא,
צרכין להעמיד לו. ואם פירש לו, מקומות שאין בגין אדים פורשין, אין צרכין להעמיד לו.

ויש שהנהgo הנאונים זיל, וועליהם סומכין כל ישראל, ווזגן בהם בזין תורה, במטסלטי זיומתי,
כויצא בזזה.

עוד יש מנהגו, שהוא נתנו ואין על פי שלא הסכימו עלי, בא בית דין הדזיל ולא אפי' בגין המזינה
במקומות, אלא מנהג לעשות כן, ואין אדם מקפיד עלי. והוא מלה ששהגנו, בפרק היגול בתראי.
מכובין שהובבס מוציא, הרוי אללו שלו וככ'. בצדיתא התם. ותגיא עללה בברייתא: אין לו קוחין מזין
הסודק מובין, מפוג שאיתנו שלו. ובמקומות שנגגו להיות שלו, לוחיכון. ותגיא עללה בבריתא: אין לו קוחין מזין
פרחות מובאי לתפור בו מסללי, שהיא פחרתת משלאש על שלש, בזמן שבעל הבית מקפיד עליין, הרוי
אללו שעיל הבית. אין בועל הבית מקפיד עליון, הרוי אלו שעיל הבית מקפיד עליים, הרוי אלו שעיל
מסוג אילנות, ומפסגי גפנים, ועוודרי יר��ות, בזמן שבעל הבית מקפיד עליים, הרוי אלו שעיל
הבית. אין בעיל הבית מקפיד עליים, הרוי אלו שעיל. ושנינו בתוספות תא: הבן שהירה אוכל משל אביו,
וכן עבד שהירה אוכל משל רבי, וסורה ונוטו פרוטה לבנו ובתו, ולבבדו של אורבוי, ואינו הוושש משום
גלו שבל ב"ה = בעיל הבית=, שכך נהנו. ועל כל כל האיסוריין, בפרק היגול, שנ' בתוספתא: אין
משנון מנהג מזאגה. ומפוג זיה, איןנו מנהג מזאג, להוועין תזריר כו.
שלא מהקפרה. ועל הדזר הזה בעצמו, הוה מה שטענו בתוספתא, בפרק הבית והעליה של שנג'.
הרוי בעיל העליה, מבקש לעשות לו זייטה אהרת, ואני בעיל הבית מתינו. מקרים שענהgo לעשות שתי
דיטות, עשה. שלש /של/, ואני משגנין מנהג המזינה. בלילה: אם נהgo בגין המזינה
להיוית עשיין בצלעמן, לומו: שאין מקפידין על בגין גויל גוית, בפסינו לבעני, בגין, הכל, כמלג

- המודיע, ופרשן. הכל, לאיתמי הינעא ודפנ: למ"מ, אם נהgo שלא לתקפיך כלל על ריטיך ראיה שעיל
- הבתים, וחצרות. מנהג בטעות הלא, ואני מנהג. שאין מחול החקפזת, אלא במנזונות, שادات רשתאי
- שלא הסכימטו עלי. בזאתה שעניינו: מקרים שנגנו לבנות גויל גוית, בפסינו לבעני, בגין, הכל, כמלג

זהו שאמרו בוגרא הכל; לאתווי מאי: לאתווי הצעא ופנגי. ולא אמרו: לאותוי כל מלוי, ואפלו פחות מהצע' ופנא. ד' אלטמא: עד הווצע' ופנא, תלי ובנהגא. אבל פחות מכאן, מגהה בטעות הוא, איגו מגה. וכן פר"ת ז' כל. ומגה איתה למ"ז, למקום שנגהו שלא להקפי כלל, שאנו מנהג; וכלה שכני געה ובקעה, שתלו אותו במנגה ממנו. הוא מושם עין הרע שאסור. ועםך על שרה חבו, בשעה שהיא עמדות בקמותיה, והרי אלו אינו מקפידין, ורק איין.

ואפרשר לומר, דהיעו נמי דתו הוו צעא זעא, דמקום שנגהו ומוקם שעלא נגהו, גבי געהו /מנגהה/ בקעה. ולא תנע ליה, לעיל מגיהו, בחר השופפני, ל"מ זעא, דמקום שעלא נגהו ומוקם שעלא נגהו, יונטו ריבא אמרו: לאפלו הצעא ופנא, תלי ובנהגא. אבל פחות מכאן, מגהה בטעות הוא, שאפלו מוחל לו ביפורש, לא יעיל, שייכל לומר לו: סבור הייני לכביל, ואגני 'כול, ובקובסרא ובביה, הכסא, זייננו ויתר כבר למסול מהם. ויש לי על מה שאסמוד בסברא זג, מון היירושלמי. יקרוב אני לומר, זה מקום אריבתו. וזה צרכיא רבא /ב"ל: רבה/, מההיא זפרק המדר, בפלוגתא זרב, מאיר זחיה מותגתיין: דאלו שבפני להוציא. ובן מגהה, התגרים, שנוהיגים כו תמייז, אף על פי שלא וחבים, במתגתיין: דאלו שבפני להוציא. ובן מגהה, התגרים, שנוהיגים כו תמייז, אף על פי שלא הסכימו בבד, ולא התנו בון, לא הם וללא בבי' העיר, אלא שנוהיגים לעשות בון תמייז. מון הסתומים, על מלשוא וגוטן סתומם, על הז' בר הנולג, הלא עושה, ובאלו התנו בינויהו בפירוש, או שתקנו להם בית דין.

וזו הילא שאמרו, בשלחי פרק איזו נשד. אמר רב פפא, ממשיה דרבא: ראי סיתומא קנייא. למא' הלכתיא: رب חביבא אמר: למנקא ממש, ורבנן אמר: לקבולי עלייה, מי שפרע. והלכתי. לקבולי עלייה: מיש פרע. והרבות אלפלס ז' קני. והיכא זשדר ליה לחרביה בתגב, בהל' פרק הגויל, גבי איזו משלהו בזעיקני. והיכא זשדר ליה לחרביה בתגב, ואמר לירה: זשדר ליה, ההוא מיזיז, דאיית לי גבד. וישראל נהיליה. לא מהויב באחרiotigho, זחיה, גהגו האיז� תגרו. וקאי'ל מיהגא /מנגהה/. מלטה היא. היכי שזו מותגתייה. וכון אתה זו בכל מקום, במה שנגהו, במננות בכ"מ. ואפי' לא נהגו כן במקומות אחר, אתה נהגה כן במקומות, אבלו הואה תנאי גמור, מוסכם בינויה. ואפלו לא הסכימם בפירוש בוי' המדרינה, אבלו שנגהו כן סתמא, הואה מנוגה חזק, אבלו התנו בו ב' זג, כוון שנגהו לעשות כו תדייל, הרי הואה מן הסתומים, אבלו התנו בתבו בו, זונגן בו כזרך שדערן בתגנאי ב' זג. זתגנאי, בריש פרק ואפלו הואה בגאנז' הילכ'. שמנגה מבטל הלכה, ודען בו כזרך שדערן בתגנאי ב' זג. זתגנאי, בריש פרק המקובל. ר' מאיר היה זרוש לשונו רוזויט. איבר ולא אבעז' אשלם במיטבבא. ר' יהוזה hei זורש לשונו הדיזוט. זתגנאי: ר' יהודה אומו: אדם מבאי קרבע עשר על אשתו, יכו כל הקרבנות כלו שהיא חייבת, שכך כותבל לה: אהריות דאיית לד' עלאי, מון קלטמא זונ. היל הזרש לשונו הדיזוט. זתגנאי: אנשי אלכSENDRIA מקדושין, ובעעת ניסתון להופה, באין אהרים וחותמי אותם. בקשו חכמים לשותה בגיןם מזרוין. אמר להם היל היזוק: היבאו לי לתגרו /לאנתו/, ולא עשו בינויה, מזניא. פ' לא כתובות אמותיהם של אלל היביא לי /לו/, אלא כתובות בני המדרינה, וכשראה ב', הכשריא את אלל. ואעפ' שלא קדושים רארשונים סתומם, ואלן קדושים סתומם. שהמתקדים על סטמן המנרגה שנורהיגן לקדוש, בתגנאי זה. שלא תרוא מקדושת לן, עז' שתבונת אמותיהם. רב היושע בן קרחה היה זושן לשונו הדיזוט. זתגנאי: רב היושע בן קרחה אומה: המלוכה את תברן, לא אשמנכנו יתר על החרב. שכ' מותבל לו: תשלומתא זאיתך לעלא, כל קבל זיך. ר' יוסי היה זושן לשונו הדיזוט. זתגנאי: ר' יוסי אמר: מוקם שנגהו לעשות בתובה, מלולה, גובהה. לכפוף מלולה, גובהה מה עצה. וכל אלו בשפט העגנון בגיןם, ואפלו בלא תגנאי מפורש, ובלא הסכימה. דמאחר שפט העגנון ביןיהם, כל העשה שם סתומם, אל עלי, זונך המנרגה הפויש. ואף על פי שלא כתוב ולא התגנאי, הרי הואה במתגנאי כתוב. וצדך שאמרו בותגנאי ב' זג, שחוינו בכתובה, לא כתוב לה: בון מוקבון; ולא כתוב לה: בגין דברין; לא כתוב את התא יתבא בבייה וכו'. לפי שהיא תנאי ביתין זין.

ווא' דאמ אובייר ולא אבעז' אשלם במיטבבא; מון הרין לא היה מועל, ואפלו התנו בינויה בפירוש, לפ' שאסמכתא הילא זון.

אבל אם התגנאי איזז בתר מהה שהפסי'ן, מעמידין אותו על זענו, ואפלו התגנוי כתוב, לא עשו וככלא קאמר רבא: כל זאן, לא קאי. וכל שכו בשליא כתוב זה, בפי: ואפ' ה' מכיוון שהויגלו הכל להויה כתובין גוותינו בון, ואון בזה שום גוממא, שהרי מה שארם לו להפסיד, מורת בטולו הוא משל', היל זון רבי מאיר בו, ואפלו לא כתוב, כמו' שכטב.

+א"ה: הובאה תשובה זאת בבי' ח"ת צ"ל: ח"מ =חושן המשפט= סימן קג"ד במע"ר
אר"ש + שאלת רابון בנה עלייה מחדש, ועשה בה חלונות לפניו רשות הרבים. ועשה בהם היק
ראיה בעלית רחל שבגנוז, במקומות שאין רשות הרבים יכולים לראות שם. וגתרעה רחל
מר"א בון: לסליק משם הייך ראייה. וכשהרגיגר שרבו שהזמן נתון שישתו הឡגה העליה
לגוי. ובין כך ובין כך דוד וטוען. שאיוו לו בעליה כלום, כי מן הגוי היא. והחל סועגת שיש לבעז
לכפוף להחויר הזרע בר כמו שהוא, או להבריחו לסחותם, ואיזו מוכר לגוי מוציאר הביר. וראובן
טוען: שאין אותו הדבר אלא بما שמכור סמן לছצער אבל זה שרה"ר מספקת בינהם, אינו בכלל
זה.

שור חושן משפט סימן קג'ו
שור חושן משפט סימן ז'

שיעור גובה המותל ד' אמות ובעדר מכאן אין כופין כתוב ה"ר יהודה ברצלוגי ב"א בדרים
בתים אבל אם זורים בעלות צרכיהם משפט מעזיביה העליה ולמעלה ד"א:

הותל המוקם והאגנים של שניהן. +/השגת הרא בעז/ כמה גובה וכו' עד, טפחים. א"א וזה
шибוש גוזל אלא כותל רבע אמות עכ"ל.+

רמב"ס הלכות שננים פרק ב הלכה סט

חילזשי הרשב"א
הרב: דבל במנגד חמפני. יש אמרדים נמניג בגדי העיר. ודבר של
תימה רואין נזריך כותל חזק בארכע אמרדו האישים
לשלק היין ורק בארכע בנהה לסמון בו תקרחן וועלתו
ובהדריא מסמץ בגמרא דלא בעין אלא מה, שואר לעצמו בגובה
של אובייע אמרות ואן פ"י שלאל היה עצמד בגובה יתרו וכדרמרין
לממר דבנית כל ארבע אמות בנובהה או הוה דמשה טפחין קאי
ואין לא לך קאי ואם איתה מא קאמאר כל ארבעה, בגובהה דילמא
בנובה אובייע בבזיר מחרכי סגי אל קיימי שבן נהנו לעשות בבני העיר
שם כותלים גביהים ומושום רלא קיימי בעזין מהביי דגביהין
וכין דבניני העיר שם בתהים גביהים צידך המשחה הצריכו

עמוי: אמר רב סימאי: מאן דיהיב אווי להחבירה, למובן ליה חמרא, אפיקו Ана דבל שפט. כלו: והתנה
אמיר: אמרתיה לשמעתא קמיה דזב אל אפורות' דיבין זבל שפט. א'
ומי יימרו זמובני ליה גילה. רב אש א': אפיקו ביין סתט. אבל בין זה, לא.
סגיא: ולבב אש, מ"ש מהר' עזתנו: אם אובי ולא עבידי, אשלים במיטבא: כלומר: Mai שנא, שאין
או אמרין שאהנו המהガ פשוט, אפיקו באאות, בוה שעטיל כיסו, כטו שטוט במי שטוטל שוזה.
אי נמי, מפנוי מה לא נהגו כאן כן, כטו שענגו שם. ואחווז ליה: התם ביוז, המכטלו שטוטל שוזה.
אייזו נשך, אמרו בירושלמי. א"ר יצחק: הדוא אמר, המבטל כסו של הבור, אין לו עליו אלא
תבעומת. המבטל שוזה תברון, צריך לשפטות של תברון, מהו? המכטלו חנותו על
חברו, מהוא? קלומו: אם נאמר שהמנהga הוה פשוט אפיקו בaczon, בשחן בעזון קראקע,
זהינו ספוגה. ואם תמצא לנו מר בשום מיטלוןינו פשוט, המכטלו חנותו מהו? עזעפ' שטא
קרקע, כיוון שאין פירוטינו יוצאיו ממוני ממש, כשזהה, לא. או דלמא, כל שיטול קראקע בכלל זה, לא
אייפשיט ואלא עבדין בהו עבדא. והוא שנראה בעגיניג, זעיגי הממוןנות.

שוו"ת בראש"א חלק ג' סימן דג

שאלה: ראינו שיש לנו בביטחון, ובעמיהם הנשים עושות שם מלאכתנו, וכן אוכליו שם בטעז לרווחתם, ויש לשמנים חלונות פתרונות על אותו הגן זה מימי רביהם. הולא עננו, אם יש לנו חזקה, אם לאו? ואנו אשכנזא. רמזה מרן ב"ד חח"מ סי' ק"ג סעיף ט"ז ועיין בגי משה סי' ט"ל / קטיע זה מופיע בזפ"ס + (א"א) לירנו תקל"ח לפניה השאלה/.

שְׁלֵמָה עַל־אֶת־עֲלֵיכֶם

+ נא נא לכאורה גאל בלבבך אכזרי לא רצחים.

(५) गोदा विद्यालय के अधीन संस्कृत विद्यालय भी है। इसका नाम विद्यालय विद्यालय है। इसकी संस्कृत विद्यालय का नाम विद्यालय है। इसकी संस्कृत विद्यालय का नाम विद्यालय है।

the first time he had seen her. She was a tall, slender woman with dark hair pulled back in a bun. She was wearing a simple, light-colored dress. He could see the faint smile on her face as she looked at him.

"Hello," he said, "I'm sorry to bother you, but I need some information about my wife."

"Of course," she replied, "What can I do for you?"

"I need to know where she is now," he said, his voice trembling slightly.

"I'm afraid I can't help with that," she said, her expression becoming more serious. "I'm sorry, but I'm not allowed to disclose that kind of information."

"Please," he begged, "I just need to know if she's safe or not."

"I understand your concern, but I'm afraid I can't assist you further," she said, her tone becoming more stern.

"But...but..." he stammered, unable to find the words to express his desperation.

"I'm sorry, but that's all I can say," she said, her voice final.

The man stood there, lost in thought, trying to make sense of what had just happened. He knew he had to find his wife, no matter what it took. He turned and walked away, his heart heavy with despair.

କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ

କାହାର ପାଇଁ ଏହା କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ

କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ

ପ୍ରକଳ୍ପ ପତ୍ର ଏହା ହେଉଥିଲା ଏହା ହେଉଥିଲା ଏହା ହେଉଥିଲା ଏହା ହେଉଥିଲା

三

卷之三

କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ

“*It is the same with all who have the spirit of God; they bear witness that God lives in them. But they who do not bear this witness, though they say they are of God, are liars, because the devil has been sinning from the beginning. The reason why the Son of God came was that he might not condemn the world, but that the world through him might be saved.*

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱռավարության
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՎԵՐԱՎՈՐՈՒՄ

10. **What is the primary purpose of the study?**
The primary purpose of this study is to evaluate the effectiveness of a new treatment for hypertension. The study will compare the new treatment to a standard treatment (placebo) in terms of blood pressure reduction and side effects.

[**குழு**] [குழு] : (C) கூடுதல் மூன்றாவது வகுப்பு முதல் நாற்காலிக் குழு என்று அழைக்கப்படும் ஒரு குழு ஆகும். இது முதல் நாற்காலிக் குழு மற்றும் மூன்றாவது வகுப்பு குழு கூட்டுரப்பு சாலையில் கூடுதல் மூன்றாவது வகுப்பு முதல் நாற்காலிக் குழு என்று அழைக்கப்படும் ஒரு குழு ஆகும்.

三

三

କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା । ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା । ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶିଷ ଦିଲା ।

(4) ଏହା କିମ୍ବା [କିମ୍ବା] କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା
 (5) ଏହା କିମ୍ବା [କିମ୍ବା] କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

der [N] object. Lal dīkhanā come aby S. vajrā, G. G. - story: [E] great god

କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ
କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ପାଇଁ

1